

Sygn. akt II Ka 172/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Jakuba Pogorzelskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2022 r.

sprawy **F. S.**

oskarżonego z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 22 listopada 2021 r. sygn. akt II K 608/21

I. wyrok zmienia w ten sposób, że:

- na podstawie art. 41a § 1 § 3a § 4 i § 5 kk orzeka obowiązek opuszczenia lokalu mieszkalnego pod adresem (...) gminy H. zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną G. S. w terminie 7 dni od opuszczenia zakładu karnego, zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość poniżej 100 metrów i zakaz osobistego kontaktowania się z nią - na okres 5 (pięciu) lat;
- na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od F. S. na rzecz G. S. 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 172/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji****Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. II K 608/21****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy:</p> <p>1. obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 kpk, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę prawidłowo zebranego materiału, na podstawie przeprowadzonych dowodów, ustalając, że F. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie od 21 czerwca 2020 r. do 26 maja 2021 r., podczas gdy Sąd ocenił te dowody z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na wynik postępowania, kiedy to przy prawidłowym zestawieniu zeznań pokrzywdzonych, świadków i oskarżonego, należało dojść do odmiennych ustaleń, a w konsekwencji uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów, podczas gdy w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>świetle ustalonych okoliczności dotyczących wzajemnych relacji pomiędzy pokrzywdzoną, rodziną pokrzywdzonej i oskarżonego, dowody z ich zeznań winny być oceniane z najwyższą starannością;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zeznań G. S., w ten sposób, że wszczywał wobec niej awantury, wyzywał ją słowami wulgarnymi, wyganiał z domu, groził jej pobiciem oraz pozbawieniem życia, nadto szarpał pokrzywdzoną i popychał, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wyżej opisane zachowanie oskarżonego nie miało miejsca, a zeznania świadków przyjęte za wiarygodne de facto opisują tylko i wyłącznie okoliczności opisane przez świadków pozostających w złych relacjach z oskarżonym, co potwierdza treść uzasadnienia wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W przedmiotowej sprawie złożono 3 apelacje. Sąd Okręgowy zacznie od omówienia apelacji obrońcy jako złożonej na korzyść i najdalej posuniętej, zakwestionowano w niej bowiem winę oskarżonego.</p> <p>Obrońca podniósł 2 zarzuty z zakresu względnych przesłanek odwoławczych(art. 438 pkt 2 i 3 kpk), aczkolwiek zarzut z pkt 2</p>		

był zarzutem skutkowym, wtórnym wobec obrazy art. 7 kpk. Polegał on w istocie na niesłusznym zdaniem obrońcy przypisaniu oskarżonemu sprawstwa czynu penalizowanego w art. 207 § 1 kk. Dlatego też, w tym miejscu pokreślić należało, że taka, a nie inna ocena dowodów (choćby negowana przez obrońcę) przeprowadzona przez Sąd I instancji generowała poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne. Skarżący w uzasadnieniu wniesionej apelacji argumentację przedstawioną na poparcie podniesionych zarzutów przedstawił jednolicie, nie wyróżniając osobnych jednostek redakcyjnych. Wobec powyższego, w ten sam sposób postąpił Sąd Okręgowy formułując w niniejszym uzasadnieniu odpowiedź na oba zarzuty obrońcy w jednej rubryce, przy odniesieniu się do istoty zarzucanych uchybień, niezależnie od tego jak zostały one finalnie zakwalifikowane przez autora apelacji.

Prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od wykonania przez Sąd merytoryczny trzech podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich to prawidłowe – zgodne z przepisami kpk – przeprowadzenie dowodów, tak z urzędu, jak i na wniosek stron. Drugi – sprowadza się do prawidłowej ich oceny z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Trzeci – do prawidłowej subsumpcji poczynionych ustaleń pod konkretny przepis prawa materialnego. W ocenie Sądu Okręgowego z powyższych obowiązków procedujący w tej sprawie Sąd Rejonowy w

Mińsku Mazowieckim wywiązał się wzorcowo.

Obrońca nie kwestionował kompletności zgromadzonych w I instancji oceny dowodów, próbował jednak wykazać, że zgromadzone dowody, a dokładnie depozycje przesłuchiowanych w tej sprawie osób powinny być ocenione dokładnie odwrotnie aniżeli dokonał tego Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy nie zgodził się z tym stanowiskiem. Wszystkie argumenty obrony dyskredytujące zeznania grupy świadków obciążających oskarżonego nie stanowiły żadnej nowości i Sąd Rejonowy szczegółowo je omówił. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedmiotem rozważań uczynił zarówno te zagadnienia dotyczące oceny osobowych źródeł dowodowych, które stanowiły oś wniesionego aktu oskarżenia i znamion przypisanego oskarżonemu przestępstwa, jak i te zagadnienia, na które stanowiły oś wniesionej apelacji. Obrońca w apelacji skupił się na powieleniu swojego stanowiska co do braku winy oskarżonego z postępowania pierwszoinstancyjnego, a nie podważenia oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji i wyjaśnieniu dlaczego właściwie, oczywiście w jego ocenie, cechowała się ona dowolnością i naruszała przepis art. 7 kpk.

Wbrew twierdzeniom obrońcy zapadły w tej sprawie wyrok skazujący nie został wydany wyłącznie w oparciu o zeznania pokrzywdzonej G. S.. W przedmiotowej sprawie mimowolnymi świadkami awantur były nie tylko dorosłe w dacie wyrokowania dzieci stron, zamieszkujące na tej samej posesji ze swoimi rodzinami i szczegółowo

opisujące elementy przestępstwa wieloczynowego popełnionego przez oskarżonego, ale także bezstronni funkcjonariusze Policji (m.in. A. H.) w obecności których oskarżony awanturował się i wyzywał żonę słowami wulgarnymi. Na niekorzyść oskarżonego zeznawał również jego brat W. S. (1) zamieszkujący na sąsiedniej posesji. Nie zaprzeczał on krzywdzie pokrzywdzonej, starając się rzetelnie przestawić to z czym miał do czynienia i jednocześnie nie obciążać oskarżonego ponad miarę. Obraz relacji powyższych osób, przy wymogu uwzględniania całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, był dość spójny, wzajemnie się uzupełniał, dlatego też Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż co do meritum, tj. istoty tego co stanowiło przedmiot niniejszego procesu, a nie pobocznych kwestii, jak kwestie majątkowe, depozycje świadków: G. S., D. R., K. W., R. S., W. S. (2), A. H., B. K. i A. P. pozostawały wiarygodne i mogące z powodzeniem stanowić podstawę ustaleń faktycznych, mających wpływ na wydany w sprawie wyrok.

Sąd Rejonowy miał na uwadze deklarowane przez obrońcę poczucie pokrzywdzenia pozostałych (poza T. S.) dzieci oskarżonego i pokrzywdzonej – do kwestii tej podszedł jednak z dużą dozą ostrożności. Brak przysporzeń majątkowych na rzecz dorosłego dziecka oskarżonego, nie może warunkować uznania, że zeznania takiego świadka są automatycznie wiarygodne lub niewiarygodne, a dokładnie w ten sposób (tj. odgórnie bez rozważenia tego, co konkretny świadek powiedział dokładnie i jak podane przez niego informacje mają się do innych dowodów), obrońca usiłował zdyskredytować zeznania pozostałych dorosłych

dzieci oskarżonego. Sąd ferując oceniając dowody przy tego rodzaju argumentach może zadać sobie pytanie czy zachowanie oskarżonego mogło być nieprawidłowe nie tylko na gruncie prawa karnego, ale i moralnie na gruncie zasad współżycia społecznego i na odwrót – albowiem swobodne dysponowanie swoim majątkiem leży w sferze uprawnień danej osoby. Darowizny w rodzinie, wzajemne rozliczenia, rozporządzenia majątkiem za życia, dziedziczenie i ewentualny zachówek należą do sfery prawa cywilnego. Sąd karny winien skupić się na kwestii odpowiedzialności danego podsądnego za konkretny czyn zarzucany mu w wyroku, a nie rozważać tło zdarzenia w wyższym stopniu aniżeli jest to konieczne. W ocenie Sądu Okręgowego, w ten sposób Sąd Rejonowy postąpił, wystrzegając się zagłębiania w to, czego nie dotyczył proces karny.

Sąd Okręgowy dostrzegł przy tym, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w nieprawidłowy sposób ocenę zeznań świadków wiarygodnych i niewiarygodnych wrzucił do tej samej rubryki 1.2 tabelarycznego uzasadnienia (k. 160-160v) zatytułowanej „Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)”, przecząc sam sobie, skoro w rubryce 1.1 zamieścił wyłącznie „częściowo wyjaśnienia oskarżonego”. Uchybienie to (obraza przepisu art. 424 § 1 kpk) oceniono jednak w sposób zgodny z art. 455a kpk, jako mające walor stricte techniczny, wynikający z braku uwagi po stronie Sądu Rejonowego sporządzającego

dokument uzasadnienia po wydaniu prawidłowego wyroku. Przy każdym ze wskazanych świadków Sąd Rejonowy zajął bowiem kategoryczne stanowisko odnośnie obdarzenia jego zeznań przymiotem wiarygodności, podając każdorazowo konkretne przyczyny i wystrzegając się prostego generalizowania w sposób, jaki czynił to obrońca. Sąd Okręgowy nie miał problemu z odczytaniem w jaki dokładnie sposób Sąd Rejonowy ocenił dowody i w jaki sposób w kategoriach wiarygodności lub jej braku pogrupował zeznania świadków.

Odnośnie powołania się przez obrońcę na wzajemnie nieprawidłowe zachowania małżonków, podkreślenia wymagało, że Sąd Rejonowy z należytą uwagą pochylił się nad kwestią zdecydowanej przewagi po stronie oskarżonego. W niniejszej sprawie pokrzywdzona nie zaprzeczała, że niekiedy w wulgarny sposób mogła odezwać się do męża, aczkolwiek Sąd Rejonowy na podstawie zeznań świadków wyprowadził prawidłowy wniosek, że jej nieprawidłowe zachowania miały charakter incydentalny i nie dochodziło do przenoszenia i wzajemnego przeplatania się ról pomiędzy ofiarą a sprawcą. Oskarżony miał znęcać się nad żoną w stanie nietrzeźwości, a jak wynika z zeznań świadków pił ciągami, bez istotnych przerw. Niewątpliwie, użycie alkoholu wyolbrzymia po stronie sprawców przestępstw pobudki zupełnie błahe, rozluźnia hamulce moralne, drastycznie zwiększa zuchwalstwo i zmniejsza obawę przed ewentualną odpowiedzialnością. Niski poziom empatii osoby znajdującej pod wpływem alkoholu nie powoduje

jednak, iż powinien być on łagodniej karany, aniżeli osoba o psychice zbliżonej do standardu prezentowanego w społeczeństwie. Nadużywanie alkoholu nie może usprawiedliwiać popełnienia przestępstwa. Ponadto, pamiętać należało, iż akurat w tej konkretnej sprawie oskarżony miał grozić pokrzywdzonej pozbawieniem życia, podając, że skoro już siedział w warunkach ZK, równie dobrze może odbywać karę pozbawienia wolności za zabójstwo. Oskarżony zdawał sobie sprawę jak alkohol działa na jego organizm i jak wówczas zachowuje się w stosunku do domowników. Odbywał już karę za przestępstwo znęcania się w warunkach więziennych, a mimo tego, po opuszczeniu jednostki penitencjarnej nie zmienił swojego zachowania w stosunku do żony.

Obrońca przytaczając fragment orzeczenia Sądu Najwyższego z 1999 r. podkreślił, że przestępstwo znęcania się może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Współcześnie w judykaturze wskazuje się jednak, że kategorię pogląd co do znamion strony podmiotowej przestępstwa znęcania ograniczający ją jedynie do *dolus directus* uznać należy co najmniej za wątpliwy (por. wyrok SN z 18.03.2015 r., III KK 432/14, LEX nr 1663408), a przestępstwo z art. 207 § 1 kk może być popełnione także w zamiarze ewentualnym (por. postanowienie SN z 23.05.2017 r., III KK 157/17, LEX nr 2329441). Sąd Okręgowy w składzie orzekającym w tej sprawie pogląd ten podziela.

O znęcaniu się-z etymologicznego punktu widzenia - można bowiem mówić nie tylko, gdy sprawca prezentuje naganne zachowania ze złośliwości lub sadyzmu albo

gdy jego wyłącznym celem jest pokrzywdzenie osoby zależnej, ale także wtedy, gdy sprawca bijąc na przykład swoją ofiarę kieruje się zwykłym gniewem, podnieceniem, poczuciem własnej siły lub też źle pojętymi względami wychowawczymi, czyniąc to przekonany o swojej bezkarności lub tak jak w niniejszej sprawie nie zważa na możliwe konsekwencje swojego działania. Zdaniem Sądu Okręgowego, dopuszczalne jest zatem przyjęcie, że sprawca wywołując awanturę i celowo umniejszając jej znaczenie, nawet jeśli nie kieruje się chęcią celowego pogorszenia samopoczucia ofiary, przynajmniej godzi się na to, że taki skutek może wywołać. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy procedując w tej sprawie doszedł do prawidłowego wniosku, iż zdecydowana przewaga po stronie oskarżonego, stosunek zależności od sprawy, ilość i częstotliwość różnego rodzaju nieprawidłowych zachowań oskarżonego, stanowiły desygnaty przestępstwa wieloczynowego znęcania się i ten czyn przypisał oskarżonemu w wyroku.

Reasumując powyższe rozważania, zaskarżony wyrok był prawidłowy odnośnie stwierdzenia winy oskarżonego. We wniesionej apelacji obrońca nie wykazał zaistnienia uchybień, na które powoływał się w petitum. Przy braku zarzutu co do kary, nie dostrzegając jej rażącej niewspółmierności, nie omawiano abstrakcyjnie tego zagadnienia.

Wniosek

1. o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

zasadny

częściowo zasadny

2. zasądzenie kosztów obrony według norm przepisanych za I i II instancję.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków. Oskarżonego reprezentował obrońca z wyboru, dlatego też wniosek o zasądzenie kosztów był nieadekwatny i niemożliwy do spełnienia.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Z apelacji prokuratora:</p> <p>- niesłusznie niezastosowanie wobec oskarżonego środków karnych w postaci nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną G. S., zakazu zbliżania się do niej na odległość poniżej 100 m i zakazu kontaktów osobistych na okres 5 lat, podczas gdy te środki są uzasadnione potrzebą zapewnienia pokrzywdzonej ochrony i zapobieżenia realizacji gróźb pozbawienia życia kierowanych przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Rejonowy w uzasadnieniu na k. 161v-162 akt sprawy krótko wytłumaczył dlaczego nie orzekł wobec oskarżonego postulowanych przez prokuratora środków karnych, aczkolwiek podane argumenty co		

do opuszczenia przez oskarżonego zakładu karnego w marcu 2023 r. i dość zaawansowego wieku oskarżonego (w maju 2023 r. skończy on 70 lat) słusznie zostały podważone przez prokuratora. Gwoli ścisłości przypomnieć wypada, że Kodeks Karny chroni pokrzywdzonych nie zaś sprawców przestępstwa, a zasługująca na spokój pokrzywdzona G. S. jest w tym samym wieku co oskarżony. Dolegliwość wskazanych środków karnych wynika z przestępczego działania oskarżonego. Oskarżony odbywał już karę pozbawienia wolności za znęcanie się nad żoną, a mimo tego po opuszczeniu Zakładu Karnego nie zmienił swojego zachowania. Sąd I instancji bezkrytycznie przyjął, że znaczny okres przymusowej abstynencji połączony z osadzeniem w ZK da oskarżonemu do myślenia i nie popełni on ponownie podobnego przestępstwa. Prognoza ta nie była jednak uzasadniona w świetle tej konkretnej sprawy. Wobec oskarżonego w krótkim odstępie czasowym toczyły się 3 postępowania dotyczące art. 207 § 1 kk. Sąd Rejonowy nie docenił znaczenia względów prewencyjnych w odniesieniu do konkretnego podsądnego. Środki karne, których orzeczenia domagał się prokurator, powinny zagwarantować pokrzywdzonej określoną bezpieczną przestrzeń życiową, w której będzie mogła spokojnie funkcjonować. Wprawdzie realizacja nakazu opuszczenia lokalu ma charakter jednorazowy, ale i tak konieczne jest określenie okresu obowiązywania tego nakazu, oznacza to bowiem jednocześnie niemożność ponownego wprowadzenia się do lokalu przez wyznaczony okres. Stosując środek karny

<p>w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, sąd jest zobowiązany, bo wymaga tego art. 41a § 3a kk zastosować wobec oskarżonego na ten sam okres także środek karny polegający na zakazie zbliżania się do pokrzywdzonej (por. wyrok SN z 18.05.2021 r., I KK 9/21, LEX nr 3232183). Zakaz kontaktowania się we wskazanym okresie dopełni powyższe środki karne. Jednocześnie nakaz opuszczenia lokalu nie pozbawia oskarżonego prawa własności, a jedynie z oczywistych względów, uniemożliwia czasowe korzystanie z nieruchomości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie, iż F. S. ma obowiązek opuścić lokal mieszkalny pod adresem (...), gm. H., zajmowany wspólnie z pokrzywdzoną G. S. na okres 5 lat, nadto ma zakaz zbliżania się do niej na odległość poniżej 100 metrów i osobistego kontaktowania się z nią również na 5 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadność zarzutu warunkowała zasadność wniosku, doprowadzając do wydania przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia reformatoryjnego w postulowanym przez oskarżyciela publicznego zakresie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3.</p>	<p>Z apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:</p> <p>- naruszenie prawa materialnego, to jest art. 46 § 1 kk, poprzez zaniechanie orzeczenia obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w postaci zapłaty przez oskarżonego kwoty 5.000 zł na rzecz G. S. pomimo złożonego wniosku w trybie art. 49a § 1 kpk;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut w zupełności słuszny. W zaistniałych okolicznościach, wobec złożenia stosownego wniosku, Sąd Rejonowy nie miał luzu decyzyjnego i zobligowany był orzec o zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonej na podstawie art. 46 § 1 kk. W postępowaniu apelacyjnym konwalidowano to uchybienie, miarkując jednak żadaną kwotę. Sąd Okręgowy uwzględnił, że oskarżony po wyjściu z ZK będzie tuż przed 70 urodzinami, pobiera dość niską emeryturę (ok. 1.400 zł) dodatkowo nie będzie miał możliwości zarobkowych z uwagi na wiek i stan zdrowia, który już w dacie osadzenia był zły. Ponadto w wyniku zmian reformatoryjnych, w których nakaz opuszczenia lokalu miał najbardziej doniosłe znaczenie, oskarżony będzie musiał zorganizować sobie mieszkanie i poczynić w tym kroku wydatki, nawet w sytuacji gdy zostanie przyjęty przez któregoś z członków rodziny.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej oskarżycielki posiłkowej G. S. kwoty 5.000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadność zarzutu warunkowała zasadność wniosku, doprowadzając do wydania przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia reformatoryjnego w postulowanym przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej kierunku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Rozstrzygnięcie o winie i karze zasadniczej wymierzonej oskarżonemu w I instancji.</p>	
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>	

Bezasadność apelacji obrońcy wniesionej na korzyść oskarżonego oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>1. na podstawie art. 41a § 1, § 3a, § 4 i § 5 kpk orzekł wobec oskarżonego obowiązek opuszczenia lokalu mieszkalnego pod adresem (...), gminy H., zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną G. S. w terminie 7 dni od opuszczenia zakładu karnego, zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość poniżej 100 metrów i zakaz osobistego kontaktowania się z nią – na okres 5 (pięciu) lat;</p> <p>2. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od F. S. na rzecz G. S. 1.000 (jeden tysiąc)</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
AD. 1 – rubryka 3.2 AD. 2 – rubryka 3.3	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
---------------------------------	-------------------------

III.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję. Na kwotę 300 zł opłaty oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.
------	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Brak orzeczenia o środkach karnych		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Brak orzeczenia o środku kompensacyjnym		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana